

se poprej že iz doline dogovori glede prenočevanj. Podobno informativno je poglavje o planinskih edicijah, predvsem zemljevidih in vodnikih, ki so na voljo v ekonomatu Planinske zveze Slovenije v Ljubljani in ki jih je mogoče dobiti na tem naslovu.

Vsekakor je hvalevredno, da sta na koncu te publikacije natisnjeni tudi naročilnici na Planinski vestnik in Alpinistične razglede, ki imata – če nič drugega – vsaj moralno težo.

Nemara bi bilo kdaj pozneje vredno preiščljati o tem, da bi se lahko »navadni« planinci (seveda pravočasno) naročili na to vsakoletno publikacijo Planinske zveze Slovenije. Doma bi koristila predvsem pogostejšim obiskovalcem slovenskega gorskega sveta. Sicer pa so natančni podatki iz te knjižice tudi na internetu (<http://www.pzs.si>).

3. Slovenija na vojaškem zemljevidu (1763–1787)

Leta 1996 smo v 2. številki Planinskega vestnika predstavili načrt Znanstveno raziskovalnega centra Slovenske akademije znanosti in umetnosti in Arhiva Republike Slovenije, po katerem bodo v naslednjih nekaj letih izdali v 7 zvezkih faksimile vojaških zemljevidov za območje današnje Slovenije, ki so bili izdelani za vsa avstroogrška ozemlja za časa cesarice **Marije Terezije**. Vsakemu zvezku bo priloženo tudi besedilo v nemškem in slovenskem jeziku z opisi podrobnosti o posameznih krajih.

Pred koncem lanskega leta je pod uredništvom **Vincenca Rajšpa** izšel že 3. zvezek tega obsežnega dela. V njem je na 436 straneh 38 od skupno 110 kart in ustreznih opisov. Obdelana so območja, ki obsegajo vso zahodno Slovenijo, t. j. Slovensko Istro, Primorsko, Posočje in večji del Julijskih Alp. Tako je ta zvezek prvi od tistih, ki so ga današnji planinski kartografi nestrpnost pričakovali, saj je prvi, ki sega v naše visokogorje. Na njem najdemo veliko slovenskih imen vasi, predvsem pa imena vodá in hribov, kar je pomembno za današnje poimenovanje le-teh na sodobnih zemljevidih.

Faksimilirana izdaja vojaških zemljevidov bo vsekakor dragocen prispevek k spoznavanju zgodovine našega ozemlja.

Ciril Velkovrh

društvene novice

In memoriam: Dragutin Karažinec

Smrt ne vpraša za leta starosti in ne glede na starost preminulega nam bo vedno žal za vsakim, ki odide iz naše srede. V nedeljo, 11. januarja letos, je kruta smrt v Ivancu v vznožju najvišje gore v Hrvaškem Zagorju vzela našega dragega prijatelja, izvrstnega planinca in nadvse skromnega človeka **Dragutina - Drageca Karažinca**.

Samo tako je mogoče slovenskim planincem predstaviti Drageca Karažinca, ki je bil v ožjem vodstvu Hrvaškega planinskega društva Ivančica, tajnik in predsednik, kar 33 let, ki je v Meddruštvenem svetu zagorskih planinskih društev (ZPP) kot predsednik zdržal celih 23 let, medtem ko je bil v Glavnem odboru Hrvaške planinske zveze 20 let in v njegovem predsedstvu šest let.

Od njega sem se poslovil na zadnjem slovesu. Istega leta 1924 sva bila rojena, celo istega meseca, obiskovala sva isto gimnazijo, skupaj sva bila v vojski, skupaj sva hodila v gore.

Kadarkoli smo se dobivali na planinskih sestankih, je bilo vedno naše prvo vprašanje: Ali je prišel Dragec iz Ivanca? Po pogovorih o planinstvu je Dragec skoraj vedno zapel zelo priljubljeno pesem Poleg jedne velke gore, o kateri vsi vedo, da gre za Ivanščico.

Najbolj žalosten dogodek na njegovem pogrebu je bil, ko je bilo prebrano pismo, s katerim ga je več kot dvajset planinskih prijateljev, ki so se nanj podpisali, hrabrilo in mu ga poslalo v bolniško sobo s proslavo 95. rojstnega dneva planinskega prijatelja **Luja Hercega**. Prav tedaj, ko je to pismo krožilo po slavnostni mizi, da so se ljudje nanj podpisovali, dopoldne 11. januarja, je v bolnišnici ugasnilo Dragecovo življenje.

Planinci iz Ivanca, ki letos praznujejo 100. obletnico svojega društva, planinci iz društev Hrvaškega Zagorja in številni Ivančani bodo ohranili spomin na Drageca, ki je za življenja prejel številna planinska odlikovanja in priznanja, kot pa mi je večkrat dejal, je bil najbolj ponosen na odlikovanje Planinske zveze Slovenije.

Tomislav Jagačić

Na meji življenja

SLAVICA ŠTIRN

*Golo drevo –
vejeve, ujeto
v led.
Upogiba se,
stresa.*

*Pomlad ga
poboža.
Drevo zadrhti.
Glej –
torzo živi.*

*Prebujen in
razkošno odet
macesen
neuklonljivo,
ponosno
vztraja.*